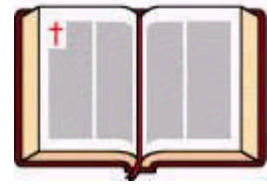

Lisää Johanneksen
evankeliumin 8. luvusta?
Klikkaa kuvaa.

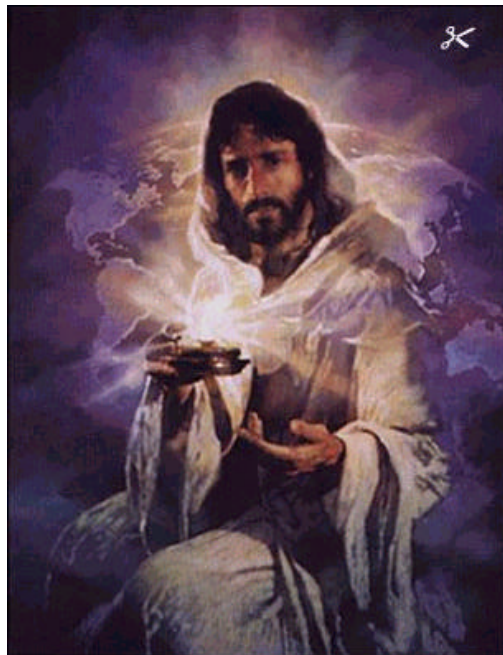
Hyvä Sisärengaslainen,

Tällä kertaa on vuorossa Johanneksen evankeliumin 8. luvun loppuosa.
Voit lähettää kysymyksiä, palautetta, esirukousaiheita ym. osoitteeseen: pastori@tunti.com.

Jeesus puhui taas kansalle ja sanoi: "Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo." (Joh. 8:12)

Johanneksen evankeliumissa Jeesus sanoo itsestään usein: "Minä olen . . ." Sanojen *minä olen* taustalla on Jumalan vanhatestamentillinen nimi *Jahve. Minä*

olen –sanoillaan Jeesus siis ilmaisi olevansa yhtä Jumalan kanssa, mitä monet juutalaiset pitivät jumalanpilkkana.

Fariseukset sanoivat hänelle: "Sinä todistat itse itsestäsi, ei sinun todistuksesi ole pätevä." Jeesus vastasi: "Vaikka minä todistankin itsestäni, todistukseni on pätevä, sillä minä tiedän, mistä olen tullut ja minne menen. Te sitä vastoin ette tiedä, mistä minä tulen ja minne menen. Te tuomitsette niin kuin ihmiset ainakin, minä en tuomitse ketään. Ja jos tuomitsenkin, minun tuomioni on pätevä, sillä minä en ole yksin, vaan kanssani on Isä, joka on minut lähettänyt. Sanotaanhan teidän laissannekin, että kahden todistajan todistus pätee. Minä todistan itsestäni, ja minusta todistaa myös Isä, joka on minut lähettänyt." "Missä sinun isäsi on?" he kysyivät. Jeesus vastasi: "Te ette tunne minua ettekä Isääni. Jos tuntisitte minut, tuntisitte myös Isäni." Tämän Jeesus puhui opettaessaan kansaa temppeelialueella uhriarkun luona. Kukaan ei ottanut häntä kiinni, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut. (Joh. 8:13-20)

Fariseukset ilmaisevat taas kerran epäuskonsa. He eivät pysty uskomaan, että Jeesus olisi Jumalan Poika. He vaativat todisteita; heille ei riitä se, mitä Jeesus itse sanoo itsestään.

Jeesus ei tarvitse toisten ihmisten todistuksia siitä, kuka hän on, sillä toisaalta hänen oma sanansa ja toisaalta Jumalan antama todistus (katso Joh 5:36-40) riittävät vakuuttamaan

asian niille, jotka haluavat avoimin sydämin oppia tuntemaan totuuden. Emme mekään voi ketään saada uskomaan omilla vakuutteluillamme. Me voimme kertoa Jeesuksesta ja todistaa omasta uskostamme, mutta viime kädessä Jeesuksen oma sana ja Jumalan hänestä antama todistus Raamatussa synnyttävät pelastavan uskon kuulijan sydämessä.

Puhuessaan taas kansalle Jeesus sanoi: "Minä menen pois. Silloin te etsitte minua mutta kuolette synteihinne. Minne minä menen, sinne ette te pääse." Juutalaiset kummastelivat: "Ei kai hän aio tappaa itseään, kun sanoo: 'Minne minä menen, sinne ette te pääse?'" Jeesus sanoi heille: "Te olette lähtöisin alhaalta, minä ylhäältä. Te kuulutte tähän maailmaan, mutta minä en tähän maailmaan kuulu. Siksi sanoin teille, että te kuolette synteihinne. Ellette usko, että minä olen se joka olen, te kuolette synteihinne." "Kuka sitten olet?" he kysyivät. Jeesus vastasi: "Miksi minä ollenkaan puhun teille? Minulla on teistä paljon sanottavaa, ja paljosta minun on teidät tuomittava. Mutta minun lähettäjäni puhuu totta, ja minä vain ilmoitan maailmalle sen, minkä olen häneltä kuullut." (Joh. 8:21-26)

Jeesus puhuu taas poismenemisestään. Tällä kertaa kuulijat eivät arvele hänen lähtevän kreikkaa puhuvien luokse (katso Joh. 7:35-36) vaan pelkäävät hänen aikovan tappaa itsensä. He eivät ymmärrä, että Jeesukselle kuolema, ylösnousemus ja taivaaseenastuminen merkitsevät palaamista sinne, mistä hän on lähtöisin.

Kuulijat ovat huolissaan Jeesuksen puolesta, mutta heidän – samoin kuin meidän – pitäisi

olla enemmän huolissaan omasta puolestaan. Synti nimittäin tappa – ei ainoastaan ruumiillisesti vaan myös hengellisesti ja iankaikkisesti. Ainut toivomme on Jeesus, joka antaa synnit anteeksi. Kun uskomme häneen, emme enää ole hengellisesti kuolleita, vaan meillä on yhteys hänen Isäänsä, ja silloin kuolemalla ei enää ole meihin myöskään iankaikkista valtaa.

He eivät ymmärtäneet, että Jeesus puhui Isästä. Niinpä Jeesus jatkoi: "Sitten kun olette korottaneet Ihmisen Pojan, te ymmärrätte, että minä olen se joka olen enkä tee mitään omin neuvoin, vaan puhun niin kuin Isä on minua opettanut. Hän, joka lähetti minut, on

minun kanssani. Hän ei ole jättänyt minua yksin, koska minä teen kaiken hänen mielensä mukaan." Monet uskoivat Jeesukseen kuullessaan hänen puhuvan näin. (Joh. 8:27-30)

Taas korostuu kuulijoiden ymmärtämättömyys. Jeesus kuitenkin lupaa, että kerran he vielä ymmärtävät, mutta vasta sitten kun Ihmisen Poika on korotettu eli kun Jeesus on ristiinnaulittu. Eivät edes Jeesuksen lähimmät opetuslapset ymmärtäneet mistä Jeesuksen elämäntehtävässä oikein oli kysymys, ennen

kuin pitkänperjantain, pääsiäisen ja helluntain tapahtumat avasivat heidän mielensä käsittämään. Meillekin nimenomaan Jeesuksen risti ja tyhjä hauta – kun Jumalan Pyhä Henki ne meille kirkastaa – ovat avain koko Raamatun ymmärtämiseen.

Niille juutalaisille, jotka nyt uskoivat häneen, Jeesus sanoi: "Jos te pysytte uskollisina minun sanalleni, te olette todella opetuslapsiani. Te opitte tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita." He vastasivat hänelle: "Me olemme Abrahamin jälkeläisiä, emme me ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka voit sanoa, että meistä tulee vapaita?" Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Orja ei pysy talossa ikuisesti, mutta poika pysyy. Jos Poika vapauttaa teidät, te olette todella vapaita. Minä tiedän kyllä, että te olette Abrahamin jälkeläisiä. Silti te haluatte tappaa minut, koska sanani ei saa teissä sijaa. Minä puhun, mitä olen Isäni luona nähnyt – ja te teette, mitä olette omalta isältänne oppineet." (Joh. 8:31-38)

Nyt Jeesus puhuu kahdesta tärkeästä käsitteestä: totuus ja vapaus. Juutalaiset olivat ylpeitä siitä, että – huolimatta Rooman vallasta – he kuitenkin saivat elää suhteellisen vapaasti ja päättää omista asioistaan. Heidän vapautensa perusta oli siinä, että he olivat Abrahamin jälkeläisiä – siis Jumalan valittu kansa. Jeesuksen kuulijat ymmärsivät vapauden kuitenkin vain ulkonaisena asiana. Jeesuksen opetuksessa taas tärkeämpää on sisäinen vapaus. Me emme ole luonnostamme vapaita, vaan synti on orjuuttanut meidät. Sen me voimme kokea käytännössäkin. Vaikka miten yritän, en pysty elämään teoiltani, sanoiltani ja ajatuksiltani puhtaana. Olen synnin orja, ja synnin orjana saan myös

osakseni synnin palkan, joka on kuolema (Room. 6:23).

Jeesus on tullut vapauttamaan orjat ja antamaan meille synnin palkan sijasta lahjaksi iankaikkisen elämän (Room. 6:23). Tässä Jeesus sanoo opettamansa totuuden vapauttavan meidät. Ensinnäkin tarvitsemme totuutta itsestämme; synti täytyy tuoda valoon, jotta sen voi puhdistaa. Mutta ennen kaikkea tarvitsemme totuutta Jumalasta ja hänen armostaan; sitä totuutta, että Jeesus on Jumalan Poika, joka on sovittanut syntimme ja voi siksi antaa synnit anteeksi. Jeesus vapauttaa synnistä – ei tee synnittömäksi, mutta vapauttaa siitä synnin ja kuoleman kirouksesta, jossa luonnostamme elämme.

He vastasivat Jeesukselle: "Meidän isämme on Abraham." Jeesus sanoi: "Jos olisitte Abrahamin lapsia, te myös tekisitte Abrahamin tekoja. Mutta nyt te haluatte tappaa minut – miehen, joka on sanonut teille totuuden, sen, minkä on Jumalalta kuullut. Niin ei Abraham tehnyt. Te teette aivan samoin kuin isänne." He sanoivat: "Me emme ole porton poikia. Meillä on yksi isä, Jumala." Tähän Jeesus sanoi: "Jos Jumala olisi teidän isänne, te rakastaisitte minua, sillä minä olen lähtöisin Jumalasta ja tulen hänen luotaan. Minä en edes päättänyt tulostani itse, vaan hän lähetti minut. Miksi te ette ymmärrä minun puhettani? Siksi, että te ette siedä kuunnella, mitä minä sanon. Te olette lähtöisin Saatanasta. Hän on teidän isänne, ja hänen halunsa te tahdotte tyydyttää. Saatanana on ollut

murhaaja alusta asti. Hän on kaukana totuudesta, se on hänelle vieras. Kun hän valehtelee, hän todella puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä. Mutta minua te ette usko, koska minä sanon teille totuuden. Kuka teistä voi osoittaa, että minä olen tehnyt syntiä? Ja jos puhun totta, miksi ette usko minua? Se, joka on lähtöisin Jumalasta, kuulee mitä Jumala puhuu. Te ette kuule, koska ette ole lähtöisin Jumalasta." (Joh. 8:39-47)

Juutalaiset vetoavat yhä siihen, että Abraham – ja viime kädessä itse Jumala – on heidän isänsä. Jeesus asettaa heidän puheensa kuitenkin kyseenalaiseksi. Jeesus on Jumalan Poika, ja siksi ne, jotka oikeasti ovat Jumalan lapsia, rakastavat Jeesusta. Jeesuksen vastustajat eivät tee niin, ja siksi Jeesuksen arvio heistä on tyrmäävä: Saatana on heidän isänsä.

Saatana on valheen isä. Se tulee ilmi jo syntiinlankeemuskertomuksessa (1. Moos.

3), jossa Saatana onnistuu valheella houkuttelemaan ensimmäiset ihmiset syntiin. Yhä edelleen Saatana valehtelee. Ensin väittää synnin olevan vaaratonta ja langettuamme sanoo, ettei sitä enää voi saada anteeksi. Ja me onnettomat ihmiset uskomme! Jeesus puhuu totta. Hän sanoo synnin aina olevan vakava ja vaarallinen asia, mutta langennut saa kuitenkin anteeksi. Kumpaa uskomme?

Juutalaiset sanoivat Jeesukselle: "Sinä olet samarialainen, ja sinussa on paha henki. Eikö asia olekin niin?" Jeesus vastasi: "Ei minussa ole pahaa henkeä. Minä kunnioitan Isääni, mutta te häpäisette minua. Itse en kysy kunniaani, mutta on toinen, joka kysyy ja tuomitsee. Totisesti, totisesti: joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa." Juutalaiset sanoivat hänelle: "Nyt asia on selvä: sinussa on paha henki. Abraham on kuollut, samoin profeetat, mutta sinä sanot: 'Joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan kohtaa kuolemaa.' Sinäkö muka olet suurempi kuin isämme Abraham? Hän on kuollut, ja niin ovat kuolleet myös profeetat. Mikä sinä luulet olevasi?" (Joh. 8:48-53)

Juutalaisten epäusko alkaa saada yhä suurempia mittasuhteita. Nyt Jeesusta syytetään jo siitä, että hän on samarialainen ja että hänessä on paha henki. Jeesus kuitenkin jatkaa käsittämätöntä ja loukkaavaa puhettaan. Nyt hän lupaa jo

kuolemattomuuden niille, jotka uskovat hänen sanansa. Tämä on juutalaisille aivan liikaa. Heidän ajattelussaan Abraham ja Vanhan testamentin profeetat ovat ihmisistä arvostetuimpia. Jeesus asettaa kuitenkin itsensä vielä heidänkin yläpuolelleen.

Jeesus vastasi: "Jos minä itse kirkastan kunniaani, se kunnia ei ole minkään arvoinen. Mutta minun kunniani kirkastaa Isä, hän, jota te sanotte omaksi Jumalaksenne. Te ette ole oppineet tuntemaan häntä, mutta minä tunnen hänet. Jos sanoisin, etten tunne, olisin valehtelija niin kuin te. Mutta minä tunnen hänet ja pidän kiinni hänen sanastaan. Teidän isänne Abraham iloitsi siitä, että saisi nähdä minun päiväni. Hän näki sen ja riemuitsi." Juutalaiset sanoivat hänelle: "Et ole edes viidenkymmenen ja olet muka nähnyt Abrahamin!" Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti: jo ennen kuin Abraham syntyi – minä olin." Silloin he alkoivat poimia kiviä heittääkseen niillä häntä, mutta Jeesus poistui heidän näkyvistään ja lähti temppelistä. (Joh. 8:54-59)

Abraham – kuten myös Vanhan testamentin profeetat, joihin juutalaiset vetosivat Jeesusta vastaan – itse asiassa todistaa juuri Jeesuksesta. Heidän elämänsä ja ennen kaikkea Jumalan heidän välityksellään antamat lupaukset viittasivat tulevaan Vapahtajaan, Jeesukseen. Siksi Abrahamkin iloitsi Jeesuksesta.

Juutalaisten on tietysti vaikea käsittää, miten pari vuosituhatta aikaisemmin elänyt Abraham voisi iloita nähdessään Jeesuksen. Heidän käsityksensä mukaanhan Jeesus oli tavallinen ihminen, Marian ja Joosefin poika. Me tiedämme kuitenkin paremmin. Johannes on jo evankeliuminsa ensimmäisessä luvussa opettanut meille, että Jeesus on ollut Jumalan luona jo alussa, ennen maailman luomista

Pähkäiltävää

- **Mitä tarkoittaa käytännössä se, että Jeesus on maailman valo?**
- **Mitä synnin orjuus on?**
- **Mitä on vapaus synnin orjuudesta?**

Opetus: [Ville Auvinen](#)

SLEYN NUORISOTYÖ

